

CONCLUZII SCRISE,

formulate de *inculpatul* **PRIBOI RISTEA** prin intermediul *avocatului* **RĂDESCU DUMITRU**, în temeiul **art. 342 alin. 2 C.proc.pen.** rap. la **art. 229 alin. 4** din *Statutul profesiei de avocat*, prin care se solicită instanței de judecată ca:

I. ÎN PRINCIPAL:

1. În temeiul **art. 345 alin. 1, teza II C.proc.pen.** rap. la **art. 11 pct. 2 lit. a)** și **art. 10 lit. a) C.proc.pen.** să dispună achitarea inculpatului **PRIBOI RISTEA** cu privire la faptele pentru care a fost trimis în judecată, respectiv cele prevăzute de **art. 26 C.pen.** rap. la **art. 254 alin. 1 C.pen.** și la **art. 6** și **art. 7 alin. 1** din **Legea nr. 78/2000 (complicitate la luare de mită)** și **art. 26 C.pen.** rap. la **art. 255 alin. 1 C.pen.** și la **art. 6** și **art. 7 alin. 2** din **Legea nr. 78/2000 (complicitate la darea de mită)**;
2. În temeiul **art. 193 alin. 6 C.proc.pen.** să-l oblige pe denunțatorul **BOERICĂ GENICĂ** la restituirea cheltuielilor judiciare ocazionate de soluționarea prezentei cauze penale, în cuantum de **26.639,50 lei**.

II. ÎN SUBSIDIAR:

1. În temeiul **art. 11 pct. 2 lit. b)** rap. la **art. 10 lit. f)**, teza **IV C.proc.pen.** să dispună încetarea procesului penal având în vedere lipsa „condiției prevăzute de lege”, respectiv a lipsei atribuției de serviciu a inculpatului **MELINESCU IOAN** ca, de altfel și a membrilor **Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor** de a constata sau sancționa contravențiile ori de a constata, urmării sau judecata infracțiuni;
2. În temeiul **art. 193 alin. 6 C.proc.pen.** să-l oblige pe denunțatorul **BOERICĂ GENICĂ**, la restituirea cheltuielilor judiciare făcute de partea inculpată **PRIBOI RISTEA**, conform înscrisurilor fiscale, prezentate în original.

II. IN TERTIO:

1. În temeiul **art. 11 pct. 2 lit. b)** rap. la **art. 10 lit. f)**, teza **IV C.proc.pen. să dispună încetarea procesului penal având în vedere lipsa „condiției prevăzute de lege”**, respectiv a **refacerii urmăririi penale**, dispusă prin **Sentința penală nr. 650/30.10.2007** de către **ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE-SECȚIA PENALĂ**, în dosarul **5278/1/2007**, rămasă definitivă prin **Decizia penală nr. 228/14.04.2008 a Completului de 9 judecători al ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**, iar,
2. În temeiul **art. 193 alin. 6 C.proc.pen. să-l oblige pe denunțatorul BOERICĂ GENICĂ la restituirea cheltuielilor judiciare** făcute de partea inculpată **PRIBOI RISTEA**, conform înscrisurilor fiscale, prezentate în original,

pentru următoarele

MOTIVE:

I. ÎN PRINCIPAL:

1.1. Prima faptă penală pentru care a fost acuzat **inculpatul PRIBOI RISTEA** este cea de **complicitate la luarea de mită**, prevăzută și pedepsită de **art. 26 C.pen. rap. la art. 254 alin. 1 C.pen.** și la **art. 6 și 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000. Luarea de mită la care se pretinde** că a fost **complice inculpatul** ar consta în numirea **inculpatului MELINESCU IOAN** de către **inculpatul NĂSTASE ADRIAN** în funcția de **președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.**

1.2. În concret, acuzarea se întemeiază pe **„caracterul insidios al înțelegerii dintre învinuiți – deveniți inculpați după punerea în mișcare a acțiunii penale, prin rechizitoriu, la 19 octombrie 2009, nota ns., av. R.D. – Melinescu Ioan și Năstase Adrian, cu sprijinul înv. (inc.) Priboi Ristea, fără solicitări sau propuneri explicite, ci tacită, implicită, bazată pe sugestii subtile, dar cu mare forță de convingere”** (filele 50, ultimul rând – 51 din Rechizitoriu), în condițiile în care, analizându-se de către procuror declarația martorului **Boerică Genică** **„învinuitul / inculpatul Melinescu Ioan i-a precizat învinuitului / inculpatului NĂSTASE ADRIAN”** că **„nu dorește nimic pentru sine”** însă a sugerat că ar trebui schimbat **CUCU ADRIAN**, precum și că **„îi va face dosarul cadou”** și în care **„înv. / inc. Năstase Adrian s-a declarat de acord cu aceste afirmații, cu sugestiile înv. / inc. Melinescu Ioan deși, nu avea, în acel moment posibilitatea de a influența în vreun fel numirea președintelui Oficiului”** (fila 51 din Rechizitoriu).

1.3. Față de acestea acuzarea stăruie și trage următoarea concluzie: „*Totuși, acest accept al înv. Năstase Adrian cu privire la modalitatea de blocare a lucrării de către înv. / inc. Melinescu Ioan, precum și a schimbării președintelui ONPPCSB, Cucu Adrian, trebuie privit în contextul socio-politic al momentului, mai precis cu o lună și jumătate înainte de alegeri, cercetările sociologice realizate de IMAS și IRSOP îi plasau pe Ion Iliescu și PDSR pe primul loc, poziționarea partidului în care NĂSTASE ADRIAN era un membru marcant – prim vicepreședinte – fiind favorabilă în planul imaginii politice. Conform regulilor jocului politic, desemnarea lui Năstase Adrian ca prim-ministru, în ipoteza câștigării alegerilor de Ion Iliescu era iminentă. Așadar, prezentarea, oferirea, de către învinuitul / inculpatul Melinescu Ioan, unei persoane care urma să ocupe o funcție cu putere decizională în privința instituției Oficiului, a serviciilor pe care ar fi dispus să le facă, coroborată cu sugestia înlocuirii persoanelor care aveau o poziție nefavorabilă, reprezintă, în fapt, o solicitare de genul «numiți-mă pe mine și rezolv»» (fila 51 din **Rechizitoriu**).*

1.4. Cu privire la această faptă, în **Rechizitoriu** se afirmă că: „*Este adevărat că înțelegerea realizată între două persoane care, în momentul în care pretinderea, oferirea și acceptarea folosului s-au întâlnit, nu ocupau funcțiile care să le permită efectuarea demersurilor necesare în interes reciproc, este atipică din perspectiva infracțiunilor corelative de luare și dare de mită, însă aceasta rămâne valabilă și cu semnificație penală, întrucât ulterior ocupării funcțiilor respective, persoanele acționează conform acelei înțelegeri anterioare (situația este oarecum similară cu îndeplinirea condiției suspensive din dreptul civil)».*

1.5. *In fine*, luarea de mită la care ar fi fost complice inculpatul **PRIBOI RISTEA**, s-ar fi consumat în data de **30.12.2000**, când inculpatul **NĂSTASE ADRIAN** l-ar fi numit efectiv, prin promovarea, luarea și semnarea hotărârii de guvern, în funcția de președinte al **Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor**.

1.6. Conform enunțului de la **fila 45** din **Rechizitoriu** acestea ar fi „*hotărârile și acțiunile au caracter infracțional*”.

2. Fapta descrisă de actul de inculpare însă *nu există*, cauză în care exercitarea acțiunii penale fiind împiedicată - **art. 10 lit. a) C.proc.pen.** - se impune *achitarea inculpatului PRIBOI RISTEA*. Astfel:

2.1. Conform **art. 254 alin. 1 C.pen.** „*Fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin, ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi*”.

2.2. Este evident că din examinarea acestei acuzații, în urma administrării probelor, nu a existat nici o acțiune de *pretindere, primire de bani sau alte foloase care nu i se cuvin, ori de acceptare a promisiunii unor astfel de foloase sau a nu o respinge, în scopul de a îndeplini ori a nu îndeplini îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri* având în vedere că :

- nu a existat nici o întâlnire în lunile **noiembrie, decembrie 2000** între inculpații **MELINESCU IOAN** și **NĂSTASE ADRIAN** ;

- nu a existat nici o întâlnire între inculpații **MELINESCU IOAN** și **NĂSTASE ADRIAN** la care să fi participat martorul-denuțător **BOERICĂ GENICĂ**;

- nu există nici un alt martor care să fi participat la vreo întâlnire dintre cei doi;

- chiar martorul-denuțător **BOERICĂ GENICĂ**, în declarația dată în fața instanței de judecată în ședința publică din **17 iunie 2011** (fila 5 par. 2, fila 7 par. 3 și fila 9 par. 3) declară inechivoc că:

a) „*În afară de faptul că am fost prezentat nu am avut nici o altă discuție cu dl. Năstase în biroul acestuia, astfel că imediat am părăsit biroul*”;

b) „*Pe dl. Năstase cred că l-am mai întâlnit cam la 1-2 ani de la aceste evenimente la o vilă din Predeal (adică ulterior lunilor octombrie, decembrie 2000, nota ns., av. R.D.) am oprit pentru a lăsa ceva, ... , și atunci l-am văzut pe dl. Năstase. În clipa în care eu plecam a sosit la vilă și dl. Năstase, l-am salutat dar nu pot spune cu certitudine dacă acesta m-a și recunoscut pentru că de la întâlnirea la care am făcut referire, în biroul acestuia din palatul Parlamentului, eu nu l-am mai întâlnit. Nici de la întâlnirea din Predeal nu m-am mai întâlnit cu dl. Năstase*”;

c) „*Eu nu am auzit ca în discuția dintre cei doi (inculpații MELINESCU IOAN și PRIBOI RISTEA, nota ns., av. R.D.) să se facă vreo referire la dl. Adrian Năstase*”.

2.3. În contra celor susținute prin actul de sesizare, declarațiile martorului-denuțător **BOERICĂ GENICĂ** nu se coroborează cu depoziția martorilor **STĂNESCU NICULINA EUGENIA** și **DRĂGAN RADU CONSTANTIN**, care în fața judecătorilor au declarat că:

- „Niciodată în prezența mea cei doi nu au avut vreo discuție care să o vizeze pe Dana Năstase” (fila 4, vol. 1 din declarația martorei STĂNESCU NICULINA EUGENIA din data 17 iunie 2011);

- „... nu-mi amintesc ca acesta (Genică Boerică, nota ns., av. R.D.) să-mi fi spus vreodată că s-ar fi întâlnit cu Adrian Năstase,,;

- „Menționez ca personal eu nu-l cunosc pe dl. Melinescu și nici pe Ristea Priboi, nici nu i-am văzut niciodată până acum,, (fila 3, par.3 din declarația martorului DRĂGAN RADU CONSTANTIN dată la 19 septembrie 2011);

- „Dl. Genică Boerică mi-a povestit că îl cunoaște personal pe dl. Năstase și au fost la vânătoare și au stat la șpriț împreună,, (fila 3, par. 5 din declarația martorului DRĂGAN RADU CONSTANTIN).

2.3.1. În sensul caracterului nereal al pretinsei întâlniri dintre cei **3 (trei)** inculpați și denunțatorul **BOERICĂ GENICĂ** atestă și depoziția martorei **STROESCU CRISTINA VALERIA**, fosta șefă de cabinet a inculpatului **NĂSTASE ADRIAN** care, în declarația dată sub prestare de jurământ în fața instanței de judecată la termenul din data de **28.10.2011**, arată in terminis că: „Eu exclud posibilitatea ca în cabinetul dlui. Năstase în perioada în care eu am îndeplinit funcția să intre domnii Melinescu sau Genică Boerică, fie singuri, fie însoțind o altă persoană”, în condițiile în care această martoră era „singura angajată la cabinetul dlui. Năstase” și că „Până la momentul la care eu am – ea a, nota ns., av. R.D.) fost audiată în acest dosar la urmărirea penală nu l-am cunoscut niciodată pe dl. Melinescu și nici nu l-am văzut în vizită la cabinetul dlui. Năstase de la Camera Deputaților. De asemenea nici numele acestuia nu l-am auzit până atunci. Nici despre numele lui Genică Boerică până la acest dosar” (fila 106, verso și 107 din dosarul instanței).

2.3.2. În același sens, al infirmării alegațiilor denunțatorului **GENICĂ BOERICĂ**, stau dovadă și cele relatate de martora **COMAN (fostă PURCARU) MILENA** instanței de la același termen de **28.10.2011**, respectiv:

- „Dintre persoanele trimise în judecată în acest dosar îi cunosc doar pe domnii Năstase Adrian și Ristea Priboi” (fila 110, verso);

- „Pe dl. Melinescu Ioan nu îl cunosc personal. Am auzit de dumnealui doar din ce s-a vehiculat în presă” (fila 110, verso);

- „Eu personal nu am condus nici o persoană la cabinetul dlui. Năstase din partea dlui. Priboi” (fila 111);

- „consider că este exclus ca o persoană din afară să poată să îl viziteze fără știrea mea, pentru că așa cum am arătat eu mă ocupam de bonurile de acces” (fila 111);

- „Nu-mi amintesc vreo situație în care ca să primească vizita unei persoane din afară să coboare dl. Ristea Priboi pentru a-l însoți” (fila 111);

2.4. În perioadele și în zilele în care *martorul-denuțător* **GENICĂ BOERICĂ** pretinde că l-a vizitat pe *inculpatul* **PRIBOI RISTEA** la **Casa Poporului** sau că l-a întâlnit pe acesta în **Craiova** în data de **30 decembrie 2000**, această împrejurare nu doar că *nu s-a probat*, dar nici măcar *nu era posibilă*. Astfel:

2.4.1. În luna **noiembrie** a anului **2000**, *inculpatul* **PRIBOI RISTEA** nu s-a aflat la serviciu în incinta **Casei Poporului (Palatul Parlamentului)**, ci în activități specifice campaniei electorale pentru alegerile din anul **2000**, așa cum o atestă depozițiile *martorilor* **BUZĂ CONSTANTIN** și **STOICA FEVRONIA**.

2.4.2. În data de **30** sau **31 decembrie 2000**, *inculpatul* **PRIBOI RISTEA** nu s-a întâlnit cu *martorul-denuțător* **BOERICĂ GENICĂ** în **Craiova**, pe **Calea Severinului**, în fața magazinului **Bila** (magazin care a fost *inaugurat / deschis ulterior*, la **21.09.2001**, conform **contractului de închiriere nr. 201/21.09.2001**), *inculpatul* aflându-se în perioada **29.12.2000-5/6.01.2001** în **stațiunea Predeal** cu *familia* și cu *martorul* **FILIPESCU VICTOR**, iar *denuțătorul-martor* aflându-se, conform depoziției *martorei* **LUCA GINA CRISTINA ȘTEFANIA**, dată în fața instanței la termenul din 15 noiembrie 2011 „*fie la Herculane, fie la Brașov*”. Dacă era la **Herculane** cu *denuțătorul* iar *inculpatul* la **Predeal**, cei doi nu se puteau întâlni la **Craiova** în data de **30 decembrie 2000**, iar *dacă* și-au petrecut **revelionul 2000/2001** la **Brașov**, nu se vede de ce ar fi trebuit să meargă la **Craiova** pentru a se întâlni.

De altfel, *caracterul mincinos al denunțului* lui **BOERICĂ GENICĂ** este evident și prin raportare la împrejurarea că, în *primul denunț*, acesta pretinde că întâlnirea sa cu *inculpatul* **PRIBOI RISTEA** ar fi avut loc acasă la acesta din urmă, la locuința sa din **București**.

2.4.3. De altfel, *caracterul insidios al presupuselor fapte penale* evocate de acuzare nu poate viza în nici un caz *complicitatea ca formă a pluralității de infractori* ci *instigare* *ascunsă*¹⁾.

2.4.4. Nu în ultimul rând, trebuie avut în vedere că, în *causa pendinte*, *calitatea procesuală a denunțatorului* **BOERICĂ GENICĂ** nu este direct și propriu reglementată, stabilită de către legea procesual penală română, aceasta referindu-se și limitându-se numai la *definirea denunțului* ca mod și mijloc de sesizare a organelor de urmărire penală²⁾.

¹⁾ A se vedea în acest sens: **Matei Basarab, Viorel Pașca, Gheorghică Mateuș, Constantin Butiuc, Codul penal comentat, Vol. I, Partea generală**, Ed. Hamangiu, 2003, p. 163, pct. 19; **Mitrache, C., Mitrache, Cr., Drept penal român. Partea generală, Ediția a VII-a, revăzută și adăugită**, Ed. Universul Juridic, 2009, p. 321, pct. 540; **Vlădilă, L., Măstăcan, O., Drept penal. Partea generală**. Ed. Universul Juridic, 2011, p. 125; **Basarab, M., Drept penal. Partea generală**, Vol. I, Ed. Lumina Lex, București, 1997, p. 423.

²⁾ A se vedea în acest sens: **art. 223 alin. 1** din **Codul de procedură penală** în vigoare: „*Denunțul este încunoștiințarea făcută de către o persoană fizică sau de către o persoană juridică despre săvârșirea unei infracțiuni*”.

În acest cadru legislativ, *practica de urmărire penală* aflată în dificultate probatorie a recurs și recurge din ce în ce mai frecvent, *cu acceptare și confirmare jurisprudențială*, la *ascultarea denunțatorului, adeseori ca unic martor al acuzării pentru dovedirea faptelor prevăzute de legea penală pe care acesta le-a sesizat*, cum este și în *causa pendinte*.

A apărut, astfel, în limbajul juridic, cu tendința de consacrare jurisprudențială, conceptul, termenul impropriu de „*denunțator-martor*” sau „*martor-denuțator*”.

Practica de urmărire penală și jurisprudența recentă instituie în materie tendința de generalizare a acestora, aduc în atenție și pun în discuție suportul lor legislativ și științific, prezentând un real interes - nu numai doctrinar, ci și pragmatic -, inclusiv în cauza de față.

2.4.3.1. Procesul penal a fost definit ca fiind *activitatea reglementată de lege, realizată de către organele și persoanele care participă într-o cauză penală și care are drept scop constatarea la timp și în mod complet a infracțiunilor, pedepsirea justă a infractorilor în așa fel ca prin aceasta să se realizeze scopul legii penale, adică asigurarea ordinii de drept, precum și ocrotirea, apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor*³⁾.

El este în egală măsură un *proces de cunoaștere*, în care organele judiciare penale trebuie să ajungă la *aflarea și stabilirea adevărului*⁴⁾, și unul de *aplicare justă a legii penale în vederea realizării scopului acesteia*.

Conceptual, *procesul penal este mijlocul, instrumentul prin care se realizează scopul legii penale, prin care se înfăptuiește justiția penală, astfel încât finalitatea lui este realizarea acestei justiții*⁵⁾.

Ca orice activitate umană rațională, *procesul penal are un scop, o finalitate definită de constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni și tragerea la răspundere penală a celor care le-au săvârșit, precum și exonerarea de răspundere penală a celor nevinovați*⁶⁾, iar nu după **11 (unsprezece) ani**.

Art. 290 alin. (1) din noul **Cod de procedură penală**, adoptat prin **Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală**, publicată în **Monitorul oficial al României, partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010**: „*Denunțul este încunoștințarea făcută de către o persoană fizică sau juridică despre săvârșirea unei infracțiuni*”; **N. Diaconescu, R. Răducanu, Reflecții cu privire la calitatea procesuală a denunțatorului**, în revista „*Dreptul*”, nr. 10/2011, p. 209-218, articol care preia în întregime opinia noastră.

³⁾ A se vedea **N. Volonciu, Drept procesual penal**, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972, p. 7; **I. Neagu, Tratat de procedură penală. Partea generală**, Editura Universul Juridic, București, 2008, p. 19-20.

⁴⁾ A se vedea **N. Volonciu, op. cit.**, p. 154.

⁵⁾ A se vedea **V. Dongoroz, Scopul procesului penal**, în *Explicații teoretice ale Codului de procedură penală român. Partea generală*, vol. I, de **V. Dongoroz ș.a.**, Editura Academiei, București, 1975, p. 34.

⁶⁾ A se vedea **Art. 1 alin. (1) din Codul de procedură penală**: „*Procesul penal are ca scop constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală*”.

Finalitatea, *scopul procesului penal constă, așadar, în înlăptuirea justiției penale în ambele alternative contrarii ale acesteia*, prevăzute în **art. 1 alin. 1** din **Codul de procedură penală în vigoare**, adică *fie pedepsirea persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni, fie apărarea de răspundere a celei nevinovate*⁷⁾.

*Procesul penal, activitate esențial și exclusiv umană, presupune o pluralitate de raporturi procesuale care antrenează o multitudine de participanți cu diferite interese*⁸⁾, precum și *intervenția unui factor de inițiere, de declanșare a lui*.

*Începerea și desfășurarea procesului penal presupun ca organele de urmărire penală să aibă cunoștință despre săvârșirea unei infracțiuni, să fie sesizate despre aceasta în condițiile prevăzute de lege*⁹⁾.

Potrivit prevederilor **art. 221 C.proc.pen.**, *organul de urmărire penală poate fi sesizat cu privire la săvârșirea unei infracțiuni prin: plângere, denunț sau din oficiu*.

Denunțul este, potrivit art. 223 alin. 1 C.proc.pen. actual, încunoștințarea făcută de către o persoană fizică sau juridică despre săvârșirea unei infracțiuni.

Dacă legea procesual penală definește *denunțul ca mijloc de sesizare a organelor de urmărire penală*, ea nu mai procedează la fel și cu *autorul acestuia*, cu *denunțatorul*, pe care nici nu-l așază în rândul participanților la procesul penal, al subiecților acestuia ori al mijloacelor de probă.

În absența unei definiții date de legea procesual penală, trebuie acceptată aceea atribuită noțiunii în vorbirea curentă în care prin *denunțator* se înțelege *autorul denunțului*, mijloc de sesizare a organelor de urmărire penală cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, dar și acela de *pârător*, de *delator*¹⁰⁾. Desprins din realitatea socială a comportamentului uman, înțelesul conceptului de *denunțator* a fost acceptat de legiuitorul penal atunci când a incriminat *infracțiunea de denunțare calomnioasă (art. 259 C.pen.)*, așezată în gruparea celor care împiedică înlăptuirea justiției.

Toate acestea, ca și practica de urmărire penală din ce în ce mai frecventă de a-l asculta pe *denunțator*, adeseori ca *unic martor al acuzării*, care, fiind acceptată și confirmată de către instanțele de judecată, a devenit o jurisprudență¹¹⁾ greșită.

⁷⁾ A se vedea V. Dongoroz, *op. cit.*, p. 34; H. Diaconescu, *Considerații în legătură cu principiul celerității procesului penal și unele dintre prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală*, în „Dreptul” nr. 1/2008, p. 241.

⁸⁾ A se vedea A. Tulbure, A. M. Tatu, *Tratat de drept procesual penal*. Editura All Beck, București, 2001, p. 59.

⁹⁾ A se vedea N. Volonciu, *op. cit.*, p. 257.

¹⁰⁾ A se vedea *Mic dicționar enciclopedic*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1986, p. 511.

¹¹⁾ A se vedea C. Ap. Craiova, dec. pen. nr. 236/2010; C. Ap. Timișoara, S. pen., inch. nr. 1806/54/2009/2010, ambele nepublicate.

Persoanele care participă în procesul penal, intrând în raporturi juridice procesuale, sunt *subiecți procesuali*. La rândul lor, *subiecții procesuali* sunt unii *oficiali* (*organele de urmărire penală, procurorul, instanța de judecată*) și unii *particulari principali* (*cum sunt părțile: învinuitul, inculpatul, partea vătămată, partea civilă și partea responsabilă civilmente*) și *secundari*. *Denunțatorul* face parte din *categoria participanților, subiecți procesuali particulari secundari*. El este, așadar, indiscutabil interesat în a da declarații care să confirme denunțul, acuzațiile formulate prin acesta¹²⁾.

Tocmai de aceea s-a susținut justificat că *organele judiciare sunt obligate să verifice cu foarte multă atenție și să privească cu circumspecție declarațiile denunțatorului*¹³⁾. Astfel, s-a acceptat, implicit credem, *posibilitatea ascultării denunțatorului ca martor, considerarea și aprecierea ca atare a declarațiilor acestuia, atitudine procesuală pe care o punem sub semnul întrebării, contestând-o*.

*Dovezile, probele sunt acele elemente de fapt care servesc la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea și stabilirea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea tuturor împrejurărilor necesare pentru soluționarea justă a cauzei*¹⁴⁾.

Prin intermediul, prin mijlocirea lor se realizează latura cognitivă, de cunoaștere a procesului penal, se formează convingerea organelor judiciare, a instanței de judecată¹⁵⁾. Ele sunt un *instrument de cunoaștere prin care organul judiciar penal află adevărul*¹⁶⁾.

Dacă *probele sunt fapte*, împrejurări prin care organul judiciar constată, stabilește adevărul și soluționează cauza penală sau formulează propuneri în acest sens, *ele trebuie cunoscute de către acesta, trebuie aduse la cunoștința lui*.

Căile prin care se constată elementele de fapt sau împrejurările care pot servi ca probă, ca dovadă sunt mijloacele de probă.

¹²⁾ A se vedea T. Mrejeru, B. Mrejeru, *Proble în procesul penal. Aspecte teoretice și jurisprudent în materie*. Editura Universul Juridic, București, 2006, p. 79.

¹³⁾) *Ibidem*.

¹⁴⁾ A se vedea art. 63 alin. 1 C.proc.pen.: „*Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei*”.

¹⁵⁾ A se vedea N. Volonciu, *op. cit.*, p. 154.

¹⁵⁾ *Ibidem*.

¹⁶⁾ *Ibidem*, p. 169.

¹⁷⁾ *Ibidem*.

¹⁸⁾ A se vedea art. 64 alin. 1 C. proc. pen.: „*Mijloacele de probă prin care se constată elementele de fapt ce pot servi ca probă sunt: declarațiile învinuitului sau inculpatului, declarațiile părții vătămate, ale părții civile și ale părții responsabile civilmente, declarațiile martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, mijloacele materiale de probă, constatările tehnico-științifice, constatările medico-legale și expertizele*”.

¹⁹⁾ A se vedea art. 64 alin. 2 C.proc.pen.: „*Mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul, penal*”.

¹⁶⁾

Lato sensu, și chiar în vocabularul juridic, adeseori noțiunea de *probă* este folosită greșit, atât în sensul ei propriu-zis, *de probă*, cât și în acela de *mijloc de probă*¹⁷⁾. Așa cum s-a observat cu justificat temei, strict juridic și științific, din unghiul de vedere al dreptului procesual penal, *cele două noțiuni se delimitează firesc. Proba, dovada, elementul de fapt sau împrejurarea care duce la cunoașterea adevărului în procesul penal nu se confundă și nu trebuie confundată cu mijlocul de probă prin care ea este cunoscută și stabilită*¹⁸⁾.

De altfel, **Codul de procedură penală** reglementează și definește distinct probele și mijloacele de probă, nelăsând prea mult câmp de acțiune discuțiilor doctrinare și, eventual, confuziilor ce s-ar putea face în această privință¹⁹⁾.

Mijloacele de probă sunt expres prevăzute, stabilite de lege prin art. 64 alin. 1 C.proc.pen., din a cărei formulare rezultă că enumerarea acestora este explicită, limitativă și nu exemplificativă.

Ca atare, *în procesul penal nu pot fi folosite decât aceste mijloace de probă care, pentru a fi acceptate și folosite pentru stabilirea adevărului, trebuie să fie obținute în mod legal*²⁰⁾.

Legalitatea obținerii mijloacelor de probă, condiție sub care legea prevede și acceptă folosirea lor în procesul penal, privește deopotrivă procedeele, căile prin care se realizează aceasta, conformitatea acestora cu legea, precum și reglementarea, stabilirea acestora prin prevederile legii.

Declarațiile denunțatorului BOERICĂ GENICĂ nu sunt prevăzute de legea procesual penală sub această denumire, ca mijloc de probă.

Denunțatorul BOERICĂ GENICĂ, indiscutabil participant în procesul penal, poate avea în cadrul acestuia calitatea, rolul de învinuit sau inculpat, în acele cazuri în care participă la săvârșirea unei infracțiuni singulare ori care este în strânsă legătură cu alta și denunță fapta proprie autorității pentru a se apăra de răspundere (art. 255 alin. 3 C.pen. sau art. 6¹ alin. 2 din Legea nr. 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și combaterea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare) sau pentru a o circumstanția ușurător, ori de parte vătămată sau civilă atunci când a suferit o vătămare prin infracțiune.

17

18

19

20

Numai în aceste calități poate fi ascultat denunțatorul în cadrul procesului penal, declarațiile date de acesta trebuind să fie apreciate, evaluate la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte sau împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză²¹⁾.

*Având, după caz, statutul juridic de învinuit sau inculpat ori acela de parte vătămată sau civilă, denunțatorul nu poate sta și nu poate fi ascultat în procesul penal în calitate de martor și pentru că, în concepția și reglementarea **Codului de procedură penală**, martor este persoana care nu a participat în vreun fel la săvârșirea unei infracțiuni, dar care are cunoștință despre vreo faptă sau împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului, cu privire la aceasta²²⁾.*

Or, ni se pare a fi evident că, fiind implicat în săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală în calitate de învinuit, inculpat, parte vătămată sau civilă, denunțatorul nu poate avea statutul de martor și nu poate fi ascultat în această calitate în procesul penal, el având interese procesuale proprii, indiscutabile.

Denunțatorul nu are calitatea de martor în procesul penal nici în acele situații în care denunțul său privește fapte prevăzute de legea penală de care este străin.

*Fără a avea o prevedere expresă specială, din ansamblul reglementărilor date de **Codul de procedură penală** rezultă fără îndoială că, între altele, procesul penal este guvernat de regula, de principiul separației funcțiilor exercitate în cadrul acestuia: învinuire (acuzare)²³⁾, apărare și judecată.*

Doctrina juridică²⁴⁾ și legile procesual penale mai vechi utilizau denumirea de „acuzator”, prin care se înțelegea persoana sau autoritatea care promova și exercita acțiunea penală, și aceea de „acuzare” ca fiind activitatea realizată față de o persoană care este pusă sub acuzare.

²¹20) A se vedea **art. 69 C.proc.pen.**: „Declarațiile învinuitului sau ale inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză”.

A se vedea și **art. 75 C.proc.pen.**: „Declarațiile părții vătămate, ale părții civile și ale părții responsabile civilmente făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte sau împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză”.

²²21) A se vedea **art. 78 C.proc.pen.**: „Persoana care are cunoștință despre vreo faptă sau despre vreo împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în procesul penal poate fi ascultată în calitate de martor”.

²²) Observând și referindu-se la reglementările din dreptul intern, doctrina juridică a remarcat cu justificat temei că legea procesual penală, codul, nu folosește termenul de acuzator. Doar Constituția României, republicată, se referă la acuzare în art. 96 atunci când reglementează punerea sub acuzarea Președintelui României. La rândul ei, **Convenția (europeană) pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale** folosește termenii de „acuzare”, „acuzare”, „acuzat”. Astfel, de pildă, prin **art. 5 par. 2**, convenția prevede că „orice persoană arestată trebuie să fie informată, în termenul cel mai scurt și într-o limbă pe care o înțelege, asupra motivelor arestării sale și asupra oricărei acuzații aduse împotriva sa”, iar prin **art. 6 par. 2** prevede că „Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce nevovăția sa va fi legal stabilită”, (a se vedea și **A. Tulbure, A. M. Tatu, op. cit., p. 48**).

²³

²⁴23) A se vedea **Tr. Pop, Drept procesual penal**, Tipografia Națională, Cluj, 1947, vol. I, p. 309, apud. **A. Tulbure, A. M. Tatu, op. cit., p. 48**.

Prin „*acuzatie penală*”, în sens restrâns însă, se înțelege *notificarea oficială emanând de la autoritatea competentă asupra învinuirii aduse unei persoane cu privire la săvârșirea unei infracțiuni*.

Funcția de acuzare în procesul penal în dreptul român este realizată de către **Ministerul Public**, *procurorul fiind titularul acțiunii penale* pe care o promovează și susține în instanță, în numele societății, pentru tragerea la răspundere a celor vinovați de săvârșirea unor infracțiuni.

Acesta este sensul restrâns al funcției de acuzare. Pentru a putea defini însă *funcția de acuzare*, de învinuire în plenitudinea ei, trebuie să se țină seamă de toate *fazele, etapele și momentele procesului penal*, fără să se facă abstracție de sesizarea organelor de urmărire penală prin plângere sau denunț. Fără a putea vorbi, în sensul strict al cuvântului, de funcția de acuzare, aceste moduri de sesizare a organelor de urmărire penală - *plângere sau denunț* - constituie momentul, punctele, mijloacele de declanșare a procesului penal, așa încât fac parte firesc din funcția de acuzare, de învinuire²⁵⁾.

Tocmai de aceea legea penală a instituit răspunderea pentru *denunțare calomnioasă*, și nu pentru *mărturie mincinoasă*, a celui care prin *denunț* sau *plângere* formulează împotriva unei persoane *învinuirea mincinoasă* cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, pentru că, de principiu, în aceeași cauză, *o persoană nu poate îndeplini* în același timp două funcții procesuale, existând o *evidentă incompatibilitate*²⁶⁾.

Denunțatorul este personal și indiscutabil interesat în a da declarații care să susțină *denunțul*, acuzațiile formulate prin acesta. **BOERICĂ GENICĂ** nu poate fi propriul martor, martorul sprijinirii acuzațiilor formulate de el prin denunț. *Declarațiile lui nu sunt mijloace de probă prevăzute de lege*, ele constituind numai surse de informare pentru organele judiciare cu privire la săvârșirea infracțiunii sesizate prin denunț și făptuitorul acesteia, care obligă la verificarea acestora prin mijloacele de probă prevăzute de lege și administrate în condițiile stabilite de către aceasta. Ele trebuie verificate cu multă atenție și folosite cu circumspecția necesară de către organele judiciare, inclusiv de către **secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție**.

²⁵⁾

²⁴⁾ A se vedea A. Tulbure, A. M. Tatu, *op. cit.*, p. 49.

²⁵⁾ *Ibidem*, p. 61.

²⁶⁾

Spre deosebire de procedura firească, *denunțatorul BOERICĂ GENICĂ* nu a fost investigat pentru săvârșirea, după caz, a *infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 6¹ din Legea nr. 78/2000 și complicitate la dare de mită* prevăzută și pedepsită de **art. 26** rap. la **art. 255 C.pen.**, aflate în strânsă legătură cu aceea de *luare de mită*, prevăzută și pedepsită de **art. 254 C.pen.**, pentru care au fost trimiși în judecată cei **3 (trei) inculpați** prin cele **2 (două) denunțuri** întocmite. Față de acest *denunțator*, *procurorul nu a dispus neînceperea urmării penale* fără temei legal și faptic și, probabil, fiind în impas probator, l-a ascultat în calitate de *martor*, propunând să fie chemat și ascultat în aceeași calitate și de către instanța de judecată, propunere acceptată de către acesta.

Respingând obiecțiunile apărării cu privire la legalitatea chemării și ascultării *denunțătorilor* în calitate de *martori*, instanțele de judecată ar putea considera și motiva că această calitate procesuală nu poate fi discutată și eventual înlăturată, din moment ce împotriva soluțiilor procurorului nu s-a formulat plângere în condițiile **art. 278¹ C.proc.pen.** *Numai că în acest caz nu s-a pronunțat o soluție de netrimiteră în judecată susceptibilă de exercitarea acestei proceduri speciale.*

Prin natura sa, omul este o ființă subiectivă, atitudinile, manifestările acestuia neputând fi separate de subiectivismul definitiv oricât ar încerca unii să-și obiectivizeze propriul subiectivism. Interesul denunțatorului de a confirma prin declarațiile sale denunțul făcut este evident, chiar de ne-am limita să ne raportăm la aceasta, astfel încât motivarea în sensul că s-ar încerca stabilirea subiectivismului denunțatorului în ceea ce privește declarațiile date de acesta în calitate de martor²⁷⁾ ni se pare extrem de vulnerabilă și deloc convingătoare.

2.4.4.2. Nici reglementarea dată de noul **Cod de procedură penală** mijloacelor de probă, legalitatea acestora, nu este de natură să legitimeze ascultarea *denunțatorului* ca *martor*²⁸⁾.

Mai puțin restrictive decât cele în vigoare, noile reglementări în materie nu mai conțin dispoziții limitative în ceea ce privește legitimarea mijloacelor de probă, enumerarea acestora fiind enunțiativă, explicativă, și nu limitativă, ca aceea în vigoare.

²⁷⁾26) A se vedea **Curtea de Apel Timișoara**, încheierea citată la nota de subsol nr. 10.

²⁷⁾ A se vedea **art. 97 alin. (2)** din noul **Cod de procedură penală**:

„(2): Proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace:
a) declarațiile suspectului sau ale inculpatului;

²⁸⁾

b) declarațiile persoanei vătămate;

c) declarațiile părții civile sau ale părții responsabile civilmente; .

d) declarațiile martorilor;

e) înscrisuri, rapoarte de expertiză, procese-verbale, fotografii, mijloace materiale de probă;

f) orice alt mijloc de probă care nu este interzis de lege”.

Faptul că în noua reglementare este considerat ca fiind *legal orice mijloc de probă care nu este interzis de lege și că nu există nicio prevedere expresă în această privință nu înseamnă și legitimarea ascultării denunțatorului ca martor în dovedirea acuzațiilor formulate de către el prin denunț adresat organelor de urmărire penală.*

Interzicerea de către lege a unui mijloc de probă poate fi *expresă* sau *implicită*, așa cum este cazul în discuție.

Denunțatorul BOERICĂ GENICĂ face parte din categoria participanților în procesul penal în care a fost situat doctrinar până în prezent și în care noul **Cod de procedură penală** îl plasează, incluzându-l, alături de *martor, expert, interpret, organele speciale de constatare în categoria altor subiecți procesuali constituită*, de oricare persoane având anumite drepturi, obligații sau atribuții în procedurile judiciare penale²⁹⁾.

Noul **Cod de procedură penală** *putea*, și credem că și *trebuia*, să înlăture orice echivoc, orice îndoială în această privință și să așeze expres pe *denunțator* în categoria *altor subiecți procesuali* și chiar înaintea *martorului, expertului, interpretului, a agentului procedural* sau a *organelor speciale de constatare* unde îl situează *condiția și poziția sa de inițiator, declanșator al procesului penal*. Aceasta pentru că, *pe de o parte*, declanșând procesul penal, el este indiscutabil subiect al acestuia, chiar mai înaintea celorlalte categorii de persoane desemnate ca atare, iar, *pe de altă parte*, ar trebui să aibă această calitate cu atât mai mult cu cât **Codul penal** a instituit, pentru unele infracțiuni, *obligația denunțării* sub amenințarea angajării răspunderii penale și deci a pedepsirii pentru infracțiunea de nedenunțare.

Reglementarea dată prin noul **Cod de procedură penală** *principiului separației funcțiilor judiciare*, nu argumentează prin ea însăși calitatea de *martor* a *denunțatorului*³⁰⁾. Pentru că, *în primul rând*, ea se așază și se fundamentează pe principialitatea generală unanim acceptată desprinsă din ansamblul reglementărilor procesual penale, *a separației funcțiilor de acuzare, apărare și judecată*, care argumentează *respingerea posibilității ascultării denunțatorului ca martor*, iar, *în al doilea rând*, așa cum este realizată, ea privește doar acele funcții oficiale care se exercită în procesul penal de către anumite organisme specializate ale statului.

²⁹⁾²⁸⁾ A se vedea **art. 34** din noul **Cod de procedură penală** „Alți subiecți procesuali”: „În afara participanților prevăzuți la art. 33, sunt subiecți procesuali: martorul, expertul, interpretul, agentul procedural, organele speciale de constatare, precum și orice alte persoane sau organe prevăzute de lege având anumite drepturi, obligații sau atribuții în procedurile judiciare penale”.

29) A se vedea **art. 3** din noul **Cod de procedură penală** (Separarea funcțiilor judiciare):

„(1) În procesul penal se exercită următoarele funcții judiciare: .

- a) funcția de urmărire penală;
- b) funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților persoanei în faza de urmărire penală;
- c) funcția de verificare a legalității trimiterii sau netrimiterii în judecată;
- d) funcția de judecată”.

Limitarea astfel realizată a principiului separației funcțiilor judiciare în procesul penal raportată la principialitatea generală pe care se fundamentează ne apare ca fiind discutabilă și extrem de vulnerabilă, lăsând-o pe aceasta din urmă fără o consacrare legislativă directă. Și aceasta cu atât mai mult cu cât ea nu vizează și funcția de apărare care, deși nu este una oficială, are o considerare constituțională și o reglementare procesuală care sunt în afara discuției.

2.4.4.3. *Denunțatorul nu este și martor*, și nu poate fi ascultat în această din urmă calitate pentru dovedirea faptelor prevăzute de legea penală sesizate de către el organelor de urmărire penală. *Moral dar și legal, declarațiile lui nu pot constitui mijloc de probă în această privință și în acest sens în procesul penal. Dacă acuzațiile formulate de către el prin denunț se dovedesc a fi mincinoase, acesta poate răspunde penal pentru infracțiunea de denunțare calomnioasă.*

3.1.1. *A doua faptă penală pentru care a fost acuzat inculpatul PRIBOI RISTEA este cea de complicitate la darea de mită, prevăzută și pedepsită de art. 26 C.pen. rap. la art. 255 alin. 1 C.pen. și la art. 6 și 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000. Darea de mită la care se pretinde că a fost complice inculpatul ar consta în numirea inculpatului MELINESCU IOAN de către inculpatul NĂSTASE ADRIAN în funcția de președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.*

3.1.2. *În concret, acuzarea se întemeiază pe „caracterul insidios al înțelegerii dintre învinuți – deveniți inculpați după punerea în mișcare a acțiunii penale, prin rechizitoriu, la 19 octombrie 2009, nota ns., av. R.D. – Melinescu Ioan și Năstase Adrian, cu sprijinul înv. (inc.) Priboi Ristea, fără solicitări sau propuneri explicite, ci tacită, implicită, bazată pe sugestii subtile, dar cu mare forță de convingere” (filele 50, ultimul rând – 51), în condițiile în care, analizându-se de către procuror declarația martorului Boerică Genică „învinuitul / inculpatul Melinescu Ioan i-a precizat învinuitului / inculpatului NĂSTASE ADRIAN” că „nu dorește nimic pentru sine” însă a sugerat că ar trebui schimbat CUCU ADRIAN, precum și că „îi va face dosarul cadou” și în care „în. / inc. Năstase Adrian s-a declarat de acord cu aceste afirmații, cu sugestiile înv. / inc. Melinescu Ioan deși, nu avea, în acel moment posibilitatea de a influența în vreun fel numirea președintelui Oficiului” (fila 51).*

3.1.3. Față de acestea acuzarea stăruie și trage următoarea concluzie: *„Totuși, acest accept al înv. Năstase Adrian cu privire la modalitatea de blocare a lucrării de către înv. / inc. Melinescu Ioan, precum și a schimbării președintelui ONPPCSB, Cucu Adrian, trebuie privit în contextul socio-politic al momentului, mai precis cu o lună și jumătate înainte de alegeri, cercetările sociologice realizate de IMAS și IRSOP îi plasau pe Ion Iliescu și PDSR pe primul loc, poziționarea partidului în care NĂSTASE ADRIAN era un membru marcant – prim vicepreședinte – fiind favorabilă în planul imaginii politice. Conform regulilor jocului politic, desemnarea lui Năstase Adrian ca prim-ministru, în ipoteza câștigării alegerilor de Ion Iliescu era iminentă. Așadar, prezentarea, oferirea, de către învinuitul / inculpatul Melinescu Ioan, unei persoane care urma să ocupe o funcție cu putere decizională în privința instituției Oficiului, a serviciilor pe care ar fi dispus să le facă, coroborată cu sugestia înlocuirii persoanelor care aveau o poziție nefavorabilă, reprezintă, în fapt, o solicitare de genul «numiți-mă pe mine și rezolv»» (fila 51).*

3.1.4. Cu privire și la această faptă, în **Rechizitoriu** se afirmă că: *„Este adevărat că înțelegere realizată între două persoane care, în momentul în care pretinderea, oferirea și acceptarea folosului s-au întâlnit, nu ocupau funcțiile care să le permită efectuarea demersurilor necesare în interes reciproc, este atipică din perspectiva infracțiunilor corelative de luare și dare de mită, însă aceasta rămâne valabilă și cu semnificație penală, întrucât ulterior ocupării funcțiilor respective, persoanele acționează conform acelei înțelegeri anterioare (situația este oarecum similară cu îndeplinirea condiției suspensive din dreptul civil)».*

3.1.5. *In fine, darea de mită la care ar fi fost complice inculpatul PRIBOI RISTEA, s-ar fi consumat în data de 30.12.2000, când inculpatul NĂSTASE ADRIAN l-ar fi numit efectiv, prin promovarea, luarea și semnarea hotărârii de guvern, în funcția de președinte al **Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.***

3.1.6. Conform enunțului de la **fila 45** din **Rechizitoriu** acestea ar fi *„hotărârile și acțiunile au caracter infracțional”.*

3.2. Și această faptă, descrisă de actul de inculpare însă *nu există*, cauză în care exercitarea acțiunii penale fiind împiedicată - **art. 10 lit. a) C.proc.pen.** - se impune *achitarea inculpatului PRIBOI RISTEA.* Astfel:

3.2.1. Conform **art. 255 alin. 1 C.pen.** *„Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, în modurile și scopurile arătate în art. 254, se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”*

3.2.2. Este evident că din examinarea acestei acuzații, *în urma administrării probelor, nu a existat nici o acțiune de promitere, oferire sau dare de bani ori alte foloase care nu i se cuvin, în scopul de a îndeplini ori a nu îndeplini îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri având în vedere că :*

- nu a existat nici o întâlnire în lunile noiembrie, decembrie 2000 între inculpații MELINESCU IOAN și NĂSTASE ADRIAN ;

- nu a existat nici o întâlnire între inculpații MELINESCU IOAN și NĂSTASE ADRIAN la care să fi participat martorul-denuțător BOERICĂ GENICĂ ;

- nu există nici un alt martor, în afară de denunțător care să fi participat la vreo întâlnire dintre cei doi;

- chiar martorul-denuțător BOERICĂ GENICĂ, în declarația dată în fața instanței de judecată în ședința publică din 17 iunie 2011 (fila 5 par. 2, fila 7 par. 3 și fila 9 par. 3) atestă inechivoc că:

a) *„În afară de faptul că am fost prezentat nu am avut nici o altă discuție cu dl. Năstase în biroul acestuia, astfel că imediat am părăsit biroul”;*

b) *„Pe dl. Năstase cred că l-am mai întâlnit cam la 1-2 ani de la aceste evenimente la o vilă din Predeal (adică ulterior lunilor octombrie, decembrie 2000, nota ns., av. R.D.) am oprit pentru a lăsa ceva, ... , și atunci l-am văzut pe dl. Năstase. În clipa în care eu plecam a sosit la vilă și dl. Năstase, l-am salutat dar nu pot spune cu certitudine dacă acesta m-a și recunoscut pentru că de la întâlnirea la care am făcut referire, în biroul acestuia din palatul Parlamentului, eu nu l-am mai întâlnit. Nici de la întâlnirea din Predeal nu m-am mai întâlnit cu dl. Năstase”;*

c) *„Eu nu am auzit ca în discuția dintre cei doi să se facă vreo referire la dl. Adrian Năstase”.*

3.2.3. *În contra celor susținute prin actul de sesizare, declarațiile martorului-denuțător BOERICĂ GENICĂ nu se coroborează cu depoziția martorilor STĂNESCU NICULINA EUGENIA și DRĂGAN RADU CONSTANTIN, care în fața judecătorilor au declarat că:*

- „Niciodată în prezența mea cei doi nu au avut vreo discuție care să o vizeze pe Dana Năstase” (fila 4, vol. 1 din declarația martorei STĂNESCU NICULINA EUGENIA din data 17 iunie 2011);

- „ ... nu-mi amintesc ca acesta (Genică Boerică, nota ns., av. R.D.) să-mi fi spus vreodată că s-ar fi întâlnit cu Adrian Năstase,,;

- „Menționez ca personal eu nu-l cunosc pe dl. Melinescu și nici pe Ristea Priboi, nici nu i-am văzut niciodată până acum,, (fila 3, par.3 din declarația martorului DRĂGAN RADU CONSTANTIN dată la 19 septembrie 2011);

- „Dl. Genică Boerică mi-a povestit că îl cunoaște personal pe dl. Năstase și au fost la vânătoare și au stat la șpriț împreună,, (fila 3, par. 5 din declarația martorului DRĂGAN RADU CONSTANTIN dată la 19 septembrie 2011).

3.2.4. În sensul caracterului nereal al pretensei întâlniri dintre cei **3 (trei)** inculpați și denunțatorul **BOERICĂ GENICĂ** atestă și depoziția martorei **STROESCU CRISTINA VALERIA**, fosta șefă de cabinet a inculpatului **NĂSTASE ADRIAN** care, în declarația dată sub prestare de jurământ în fața instanței de judecată la termenul din data de **28.10.2011**, arată in terminis că: „Eu exclud posibilitatea ca în cabinetul dlui. Năstase în perioada în care eu am îndeplinit funcția să intre domnii Melinescu sau Genică Boerică, fie singuri, fie însoțind o altă persoană”, în condițiile în care această martoră era „singura angajată la cabinetul dlui. Năstase” și că „Până la momentul la care eu am – ea a, nota ns., **av. R.D.**) fost audiată în acest dosar la urmărirea penală nu l-am cunoscut niciodată pe dl. Melinescu și nici nu l-am văzut în vizită la cabinetul dlui. Năstase de la Camera Deputaților. De asemenea nici numele acestuia nu l-am auzit până atunci. Nici despre numele lui Genică Boerică până la acest dosar” (fila 106, verso și 107 din dosarul instanței).

3.2.5. În același sens, al infirmării alegațiilor denunțatorului **BOERICĂ GENICĂ**, stau dovadă și cele relatate de martora **COMAN (fostă PURCARU) MILENA** instanței de la același termen de **28.10.2011**, respectiv:

- „Dintre persoanele trimise în judecată în acest dosar îi cunosc doar pe domnii Năstase Adrian și Ristea Priboi” (fila 110, verso);

- „Pe dl. Melinescu Ioan nu îl cunosc personal. Am auzit de dumnealui doar din ce s-a vehiculat în presă” (fila 110, verso);

- „Eu personal nu am condus nici o persoană la cabinetul dlui. Năstase din partea dlui. Priboi” (fila 111);

- „consider că este exclus ca o persoană din afară să poată să îl viziteze fără știrea mea, pentru că așa cum am arătat eu mă ocupam de bonurile de acces” (fila 111);

- „Nu-mi amintesc vreo situație în care ca să primească vizita unei persoane din afară să coboare dl. Ristea Priboi pentru a-l însoți” (fila 111);

3.2.6. În perioadele și în zilele în care *martorul-denuțător* **BOERICĂ GENICĂ** pretinde că l-a vizitat pe *inculpatul* **PRIBOI RISTEA** la **Casa Poporului** sau că l-a întâlnit pe acesta în **Craiova** în data de **30** sau **31 decembrie 2000**, această împrejurare nu doar că *nu s-a probat*, dar nici măcar *nu era posibilă* . Astfel:

3.2.6.1. În luna **noiembrie** a anului **2000**, *inculpatul* **PRIBOI RISTEA** nu s-a aflat la serviciu în incinta **Căsei Poporului (Palatul Parlamentului)**, ci în activități specifice campaniei electorale pentru alegerile din anul **2000**, așa cum o atestă depozițiile *martorilor* **BUZĂ CONSTANTIN** și **STOICA FEVRONIA**.

3.2.6.2. În data de **30** sau **31 decembrie 2000**, *inculpatul* **PRIBOI RISTEA** nu s-a întâlnit cu *martorul-denuțător* **BOERICĂ GENICĂ** în **Craiova**, pe **Calea Severinului**, în fața magazinului **Bila**, (magazin care a fost *inaugurat, deschis ulterior*, la **21.09.2001**, conform **contractului de închiriere nr. 201/21.09.2001**), *inculpatul* aflându-se în perioada **29.12.2000-5/6.01.2001** în **stațiunea Predeal** cu *familia* și cu *martorul* **FILIPESCU VICTOR**, iar *denuțătorul-martor* aflându-se, conform depoziției *martorei* **LUCA GINA CRISTINA ȘTEFANIA**, dată în fața instanței la termenul din 15 noiembrie 2011 „*fie la Herculane, fie la Brașov*”. *Dacă* era la **Herculane** cu *denuțătorul* iar *inculpatul* la **Predeal**, cei doi nu se puteau întâlni la **Craiova** în data de **30 decembrie 2000**, iar *dacă* și-au petrecut **revelionul 2000/2001** la **Brașov**, nu se vede de ce ar fi trebuit să meargă la **Craiova** pentru a se întâlni.

De altfel, *caracterul mincinos al denunțului* lui **BOERICĂ GENICĂ** este evident și prin raportare la împrejurarea că, în *primul denunț*, acesta pretinde că întâlnirea sa cu *inculpatul* **PRIBOI RISTEA** ar fi avut loc acasă la acesta din urmă, la locuința sa din **București**.

3.3. De altfel, *caracterul insidios al presupuselor fapte penale* evocate de acuzare nu poate viza în nici un caz complicitatea ca formă a pluralității de infractori ci instigarea ascunsă

³¹⁾ .

³¹⁾ A se vedea în acest sens: **Matei Basarab, Viorel Pașca, Gheorghică Mateuț, Constantin Butiuc, Codul penal comentat, Vol. I, Partea generală**, Ed. Hamangiu, 2003, p. 163, pct. 19; **Mitrache, C., Mitrache, Cr., Drept penal român. Partea generală, Ediția a VII-a, revăzută și adăugită**, Ed. Universul Juridic, 2009, p. 321, pct. 540; **Vlădila, L., Măstăcan, O., Drept penal. Partea generală**. Ed. Universul Juridic, 2011, p. 125; **Basarab, M., Drept penal. Partea generală**, Vol. I, Ed. Lumina Lex, București, 1997, p. 423.

3.4. *In fine*, se impune a remarca *reava-credință* a denunțatorului **GENICĂ BOERICĂ** care, față de propunerea *inculpatului* **PRIBOI RISTEA** de a fi audiată *martora* **DRĂGHICI ALICE**, a solicitat *respingerea acestei probe / mijloc de probă*, invocând dispozițiile **art. 79 C.proc.pen.**, respectiv calitatea de *avocat* al *martorei* **DRĂGHICI ALICE** în raport cu persoana sa. Numai că, în *causa pendinte*, *martora* **DRĂGHICI ALICE** *nu a prezentat nici o dovadă legală a calității sale de avocat al denunțatorului*. Practic, *denunțatorul*, de conivență cu *procurorii* **D.N.A.**, a solicitat și, *neprocedural*, a obținut *neprobarea sancțiunii* impuse de **art. 68 C.proc.pen.**, în sensul determinării sale și a singurilor martori ai acuzării de a întrebuița promisiuni sau îndemnuri asupra sa, în scopul de a se obține probe.

II. ÎN SUBSIDIAR:

1. Atât *președintele* cât și *membrii plenului*, în conformitate cu dispozițiile **Legii nr. 21/1999** și ale **Regulamentului de Organizare și Funcționare al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor**, nu au avut și *atribuția (sarcina) de constatare* sau de *sancționare a contravențiilor* ori de *constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor*.

2. *Atribuțiile legale ale președintelui* *au fost și sunt expres menționate* în **art. 9** din **Regulamentul de Organizare și Funcționare al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor** din **26.05.1999** aprobat prin **H.G. nr. 413/26.05.1999** și ele *nu se referă* la constatarea contravențiilor sau infracțiunilor. Mai mult, în perioada **2000-2002** *constatarea și cercetarea infracțiunii de spălare a banilor murdari era atributul exclusiv al procurorilor din cadrul parchetelor de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, curțile de apel și tribunale*. În conținutul **Legii 21/1999** *nu există* nici o referire la atribuția constatării infracțiunilor de către funcționarii oficiului cu atât mai puțin a membrilor plenului oficiului.

3. **Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor este o unitate de informații financiare (F.I.U)** așa cum a fost definită de *directivele europene* și *recomandările GAFI și EGMOND (asociații internaționale a F.I.U.)*. **Oficiul** a fost creat ca o interfață între instituțiile financiare și bancare în special, *pe de o parte*, și organele de urmărire penală, *pe de altă parte*, și, care, are rolul principal de a învinge secretul bancar și a putea furniza informații utile organelor penale cu atribuții în constatarea, urmărirea și judecarea infracțiunii de spălare de bani.

4. Mai mult, *membrii plenului nu au nici un fel de atribuții legale de primirea, analiza și prelucrarea informațiilor* transmise de entitățile raportoare. **Acest atribut, conform art. 11 alin 2 lit. b) din Regulamentul de Organizare și Funcționare**, este *exclusiv* al funcționarilor din cadrul: **Direcției Bănci, sucursala - bănci străine, instituții de credit; Direcției Instituții financiare; Direcției Societăți Comerciale de Asigurare și Reasigurare și Direcției Agenți Economici și Persoane Fizice.**

5. În ceea ce privește **atribuțiile de constatare sau de sancționare a contravențiilor**, conform dispozițiilor **art. 21 din Legea nr. 21/1999 și art. 12 alin. 2 lit g) din Regulamentul de Organizare și Funcționare al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor** erau *atribuțiile exclusive ale funcționarilor anume împuterniciți*, funcționari ce în mod *obligatoriu* și *exclusiv* erau încadrați în direcțiile mai sus menționate.

6. În perioada de valabilitate a **Legii nr. 21/1999** (până în **decembrie 2002**) **Oficiul nu a avut competențe în a efectua controale**. Acest *atribut* i-a fost conferit numai odată cu intrarea în vigoare a **Legii nr. 656/2002**. Or, potrivit art. 15 alin. 2 din Constituție: *„Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile„*. Ceea ce, însă, nu este cazul în *causa pendinte*.

7. Înscrișul întocmit și transmis de **Oficiu la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**, denumit *„informare”*, are *caracter secret de serviciu, nu constituie mijloc de probă și, ca atare, nu poate fi folosit ca probă în ancheta penală, nu îndeplinește niciuna din cerințele unui act de constatare a infracțiunilor (data, locul constatării, fapta prevăzută de legea penală, persoana constatorului, mijloacele de probă, semnătura celui ce a întocmit documentul și a eventualilor martori), după cum nu îndeplinește nici condițiile de formă cerute de codul de procedură penală pentru a fi socotit plângere sau denunț.*

8. Informarea **Oficiului** este *o fotografie doar* a operațiunilor bancare sau financiare semnalate **Oficiului** de către persoanele prevăzute la **art. 8 din Legea 21/1999**, fără a fi coroborate cu alte date ce ar putea fi obținute numai de organele de control prudential al băncilor (**Banca Națională a României**) sau organele de control financiar (**Curtea de Conturi, Garda Financiară, Poliția, Administrațiile Financiare, C.N.V.M., Comisia Națională de Supraveghere a Asigurărilor, Camera Națională a Notarilor Publici, etc.**)

9. *Informarea Oficiului nu este menționată ca mijloc de probă nici în Legea nr. 21/1999 și nici în art. 64 alin. 1 C.proc.pen.*

10. Aceste argumente referitoare la *competența de constatare și cercetare a infracțiunii de spălare a banilor murdari* arată că încadrarea presupuselor fapte în **art. 7 alin. 1 este una contrară Legii nr. 78/2000**. De asemenea, și încadrarea *presupusei fapte de dare de mită* în **art. 7 alin. 2 este una contrară chiar Legii nr. 78/2000**.

11. Această *schimbare de încadrare juridică* făcută de către **Direcția Națională Anticorupție** a fost una *forțată* pentru a acoperi faptul că **la data când au solicitat Camerei Deputaților avizul pentru începerea urmăririi penale, răspunderea penală pentru pretinsa infracțiune de care era acuzat inculpatul NĂSTASE ADRIAN era prescrisă**.

12. *In fine*, urmează a se observa că *urmărirea penală și rechizitoriul* sunt făcute *exclusiv* pe baza *denunțului* semnat de **BOERICĂ GENICĂ**, dar întocmit după dictare, pe baza unor *fapte imaginare*, inspirate din *scandaluri de presă* și la *comandă politică*.

La data denunțului **BOERICĂ GENICĂ** era *arestat și în curs de judecată* pentru *infracțiuni economice grave* iar asupra lui se exercitaseră *puternice presiuni* pentru a accepta să facă declarații despre *persoane și fapte de care nu avea cunoștință*, aspecte relatate de *avocatul și de fiica sa în două emisiuni televizate*.

Ulterior, pe baza unor promisiuni și chiar demersuri făcute de **D.N.A.** către instanța de judecată în favoarea lui **BOERICĂ GENICĂ**, acesta *a acceptat să dea declarații după dictare* despre fapte care n-au existat și nu puteau fi probate.

În sprijinul declarațiilor sale, **BOERICĂ GENICĂ** i-a determinat pe *martorii DRĂGAN RADU CONSTANTIN și STĂNESCU (STOICAN) NICULINA*, *complici ai săi* la unele dintre infracțiunile comise, să depună mărturii care *nu spun nimic* în afară de faptul că ar fi auzit de la el despre persoanele și faptele invocate. Declarațiile acestora *sunt contradictorii* și nu sunt reluate de aceștia în fața instanței deoarece primele declarații dictate *nu le aparțineau și nu aveau cum să și le reamintească*.

Deși au fost audiați mulți martori, doar pentru a îndeplini o procedură, procurorul nu a ținut cont de declarațiile acestora, rechizitoriul fiind întocmit pe cu totul alte baze, justificate de acesta ca fiind convingeri proprii bazate pe concluzii logice! Mai mult decât atât, unele mărturii sunt răstălmăcite, denaturează sensul și sunt aduse în sprijinul unor concluzii ale procurorului care nu au nimic comun cu realitatea și nu sunt susținute de nimic din dosar.

Se impun a fi reținute unele observații punctuale. Astfel:

12.1. „*Credibilitatea celor afirmate de martorul Boerică Genică ... este întărită de faptul că acesta a acceptat, fără rezerve, să fie supus unei testări poligraf pentru dovedirea sincerității susținerilor sale.*”

Potrivit raportului de constatare tehnico-științifică nr. 258105 la întrebările ... (2 întrebări), răspunsurile subiectului examinat au fost afirmative, fără a prezenta note specifice comportamentului simulat”.

În realitate, în *concluzia finală* a rezultatului textului se spune că în răspunsul la **întrebarea 8** „s-au evidențiat modificări semnificative care sunt interpretate ca indici ai comportamentului simulat al subiectului” (p. 39 din *Rechizitoriu*).

În discuția *post-test* subiectului i-a fost adus la cunoștință faptul că a fost diagnosticat ca „**NESINCER**”.

12.2. Se invocă declarația martorului **DRĂGAN RADU CONSTANTIN** dată în cursul primei urmăririi penale și apoi se menționează că „aspectele inițiale declarate au fost menținute în totalitate și cu ocazia efectuării prezentei urmăririi penale” (p. 39-40 din *Rechizitoriu*) deși din lecturarea celor două declarații sunt evidente unele diferențe care duc la concluzia că martorului i se sugerează răspunsul la întrebarea formulată de procuror (p. 39-40 din *Rechizitoriu*).

12.3. „Audiată cu ocazia urmăririi penale, martora Stănescu Niculina Eugenia a declarat că își menține declarațiile anterior” (p. 41-42 din *Rechizitoriu*).

În realitate, între cele două declarații există diferențe de conținut, pe care procurorul ține să le justifice: „Chiar dacă martora nu și-a mai reamintit toate aspectele detaliate din prima declarație, acest aspect este explicabil prin trecerea a circa 3 ani de la momentul luării primei declarații precum și a circa 8-9 ani de la momentul perceperii aspectelor relatate de aceasta”.

Mai mult decât atât, procurorul menționează că „ceea ce este important însă, este faptul că această martoră a precizat că își menține declarația dată anterior, iar prin cele relatate confirmă relațiile între Genică Boerică și învinuiții Melinescu Ioan, Priboi Ristea și Năstase Adrian, întâlnirile acestora la restaurant sau chiar la sediul Parlamentului, etc.”, în realitate neexistând probate aceste alegații.

12.4. Martora **Stănescu Niculina** declară „Genică Boerică a mers de mai multe ori la Casa Poporului la domnul Ristea Priboi. Eu l-am însoțit de mai multe ori când se ducea la Casa Poporului, însă eu rămâneam în mașină. Cunosc, de asemenea, că în acele dăți când Genică Boerică se ducea la Casa Poporului pentru a-l vizita pe Ristea Priboi observam cum Genică Boerică era preluat de la intrare de o secretară al cărui nume nu mi-l amintesc cu exactitate, este posibil să fie Miluna, Miruna sau Milena” (p. 42 din *Rechizitoriu*).

Având în vedere această *declarație mincinoasă*, s-a solicitat procurorului la data de **16.10.2009** verificarea veridicității martorei, eventual pe calea reconstituirii, având în vedere că la **Palatul Parlamentului** există mai multe intrări anume destinate accesului publicului și vizitatorilor, faptul că accesul autoturismelor se făcea în regim special, în parcările care aveau de asemenea regim special, erau situate la **100-300** de metri distanță de intrările de acces și de scările cu multe trepte, iar punctele de control acces erau în interior, în spatele zidurilor groase de peste jumătate de metru.

Cererea a fost respinsă de procuror, cu motivarea că „se constată că aceasta nu este întemeiată, fiind neconcludentă și lipsită de utilitate în cauză, iar solicitarea de a conduce martora prin parcările unei clădiri de dimensiunile Casei Poporului, pentru a indica după trecerea a 8-9 ani, poarta pe care a intrat cu mașina este lipsită de sustenabilitate practică”.

Dimpotrivă, aceasta avea rolul de a afla adevărul în cauză pentru că:

- vizitatorii intrau printr-o singură poartă pe baza accesului nominal dat pe fiecare autoturism fără ecuson;

- intrarea la inculpatul **PRIBOI RISTEA** se făcea pe o anumită poartă;

- din parcare nu se vede bine nici persoana de pe scări, nicidecum ecusonul secretarei cu numele, din spatele zidurilor și situate și câțiva metri peste nivelul parcii.

12.5. „După cum s-a demonstrat anterior ... „,

„Veridicitatea acestor întâlniri este probată prin”.

- Cum?

- Ce spun martorii?

- Ce spune **Purcaru Milena**?

- Ce documente s-au obținut?

- Ce documente s-au produs ulterior? (p. 45 din Rechizitoriu)

12.6. Boerică Genică arată iar rechizitoriul reține (p. 37, 47-48) că „în cursul anului 2000, mai precis înainte de alegeri” (altădată în noiembrie 2000) s-a întâlnit cu **Melinescu**, apoi a doua zi cu **Priboi Ristea**, apoi după *trei-patru zile* cu **Melinescu** la **Priboi Ristea** și **Năstase Adrian**.

Printr-un *memoriu* depus la dosar la **23.06.2009** referitor la rezoluția de începere a urmăririi penale se precizează că, în perioada **25 octombrie – 25 noiembrie 2000**, *inculpatul Priboi Ristea* s-a aflat în permanență în **județul Vrancea** în campanie electorală pentru alegerile parlamentare din **26 noiembrie 2000** în urma cărora a fost ales *deputat*. La rândul său, **Adrian Năstase**, în calitate de *lider* al **Partidului Democrat Social Român** a fost în campanie în toată țara, cu o caravană. Așadar, *pretinsele întâlniri* din **noiembrie 2000** de la biroul lui **Priboi Ristea** sau al lui **Năstase Adrian**, de la **Palatul Parlamentului** nu puteau, în mod evident, avea loc.

Referitor la demersul *inculpatului Priboi Ristea*, în **rechizitoriu** procurorul menționează: „*Priboi Ristea respinge săvârșirea infracțiunilor reținute în sarcina sa, rezumându-se la a contesta cele afirmate generic că în perioada respectivă, noiembrie 2000, se afla în campanie electorală în Dolj, ca și învinuitul Năstase Adrian care se afla cu o caravană electorală prin țară*” (**fila 84** din *Rechizitoriu*).

- S-a precizat „**25 octombrie – 25 noiembrie 2000**” iar procurorul a menționat în mod eronat „**noiembrie 2000**”.

- S-a precizat „**județul Vrancea**” iar procurorul a scris „**Dolj**”.

- S-a menționat „**La rândul său, Adrian Năstase, ... a fost în campanie în toată țara**” iar procurorul a reținut „**se afla în campanie electorală în Dolj, ca și învinuitul Năstase Adrian care se afla cu o caravană electorală prin țară**”.

Ce semnificație juridică pot avea aceste confuzii voit create de procuror? Este vorba de *o vădită rea-credință a acuzatorului, contrară scopului procesului penal*

În același **memoriu din 23.06.2009**, cu referire expresă la învinuirile ce se aduc *inculpatului PRIBOI RISTEA* prin rezoluția de începere a urmăririi penale, acesta a arătat că „*Boerică Genică nu mi-a cerut niciodată o întâlnire cu sau pentru Melinescu Ioan*”, ... „*Nu m-am întâlnit niciodată cu Genică Boerică și cu Ioan Melinescu în biroul meu de la Parlament*”, ... „*Nu am participat niciodată la vreo întâlnire a denunțatorului cu Adrian Năstase, în biroul acestuia din urmă de la Camera Deputaților sau în altă locație și nici cu Ioan Melinescu*” ... „*Între Adrian Năstase și Melinescu Ioan nu a avut loc niciodată vreo discuție în prezența mea și cu atât mai puțin cu Boerică Genică*”.

În legătură cu toate aceste precizări *exprese și punctuale*, cu referire exactă la conținutul rezoluției de începere a urmăririi penale, procurorul speculează că **Priboi Ristea** ar fi precizat că nu s-a întâlnit niciodată cu **Boerică Genică** în biroul său de la **Parlament**, fapt ce ar fi fost *infirmit* de *martora Coman (Purcaru) Milena*, care a *confirmat* prezența în repetate rânduri la biroul său a *denunțatorului Genică Boerică*.

Procurorul l-a scos din context pe *inculpatul* **MELINESCU IOAN** și a omis să arate că *inculpatul* **PRIBOI RISTEA** s-a referit la vreo întâlnire cu cei doi în același timp în biroul său. În egală măsură nu a luat în seamă memoriul *inculpatului* în care acesta afirma că s-a întâlnit cu *denunțatorul* **BOERICĂ GENICĂ** în diferite împrejurări, inclusiv la Parlament.

În rezoluție se mai afirmă că „*Melinescu Ioan i-ar fi promis lui Adrian Năstase că va bloca lucrarea până după alegerile din decembrie 2000*”, deși alegerile în cauză au avut loc în **26 noiembrie 2000**.

12.7. Se precizează că „*Melinescu Ioan a sustras lucrarea nr. S 3439/1999, care o viza pe Năstase Daniela, dosarul fiind înmănat inculpatului Priboi Ristea, consilier al primului ministru Adrian Năstase, cu scopul de a-i fi remis acestuia din urmă*” (p. 117 din *Rechizitoriu*).

Procurorul nu a ținut cont de memoriul *inculpatului* în care se precizează că după alegerile parlamentare din **26 noiembrie 2000** a fost validat ca *deputat* și nu a îndeplinit niciodată funcția de consilier al **primului ministru Adrian Năstase** și nici nu a verificat această situație știind probabil că va fi infirmat.

Nu a ținut cont nici de faptul că în **2001**, când se pretinde că *inculpatul* **MELINESCU IOAN** i-ar fi dat un dosar lui **NĂSTASE ADRIAN** prin intermediul *inculpatului* **PRIBOI RISTEA**, *inculpatul* **MELINESCU IOAN** era subordonat direct primului ministru, având rang de secretar de stat, iar *inculpatul* **NĂSTASE ADRIAN** nu i-ar fi permis sau acceptat să nu i se adreseze direct.

12.8. Procurorul a încercat să inducă în eroare **Înalta Curte de Casație și Justiție** filozofând cu privire la „*contextul socio-politic al momentului, mai precis, cu o lună și jumătate înainte de alegeri*”. El se referea însă la *pretinsele întâlniri* din cursul **lunii noiembrie 2000**, deci cu maximum două săptămâni înainte de alegeri, exagerările sale având probabil scopul de a crea o falsă impresie privind învinuirile închipuite pe care le invocă (p. 51 din *Rechizitoriu*).

12.9. Se susține că „*relevante sunt relatările martorului Genică Boerică despre ...*”

„*După alegerile de la sfârșitul anului 2000, am avut la Craiova o discuție cu Priboi Ristea, ocazie cu care acesta m-a întrebat dacă vărul meu...*”

„*La maximum două zile după această discuție, Priboi Ristea mi-a comunicat să-l anunț pe vărul meu Melinescu Ioan că a fost numit în funcția de președinte al ONPCSB... Această discuție în care Priboi mi-a cerut să-l încunoștințez pe Melinescu ... a avut loc acasă la Priboi Ristea în București*” (p. 49 din *Rechizitoriu*)..

Potrivit *delatiunilor inițiale și mincinoase* ale lui **BOERICĂ GENICĂ** întâlnirea de la **Craiova** ar fi avut loc în perioada **25-28 decembrie 2000**, iar cea de la *inculpatul PRIBOI RISTEA* acasă la acesta în **București**, pe **30 sau 31 decembrie 2000!**

Or, *după alegerile* din **26 noiembrie 2000** până la **27 decembrie** *inculpatul* nu a fost niciodată la **Craiova**, participând în parlament la *validarea alegerilor, constituirea comisiilor*, etc., iar din **27 decembrie** până în **5-6 ianuarie 2001** a fost la **Predeal**, fiind împreună cu un grup de prieteni, la un mic hotel privat, unde a petrecut și revelionul, ceea ce a și fost de altfel probat.

12.10. *Contraziceri evidente* sunt și între *declarațiile denunțatorului* și cele ale *martorei COMAN (fostă PURCARU) MILENA*. Astfel, *denunțatorul* afirmă că a fost condus de *martoră de la cabinetul inculpatului PRIBOI RISTEA* la cabinetul *inculpatului NĂSTASE ADRIAN*, pe când *martora* dovedește că „ ... *nu a condus nicio persoană la cabinetul Dlui. Năstase*”.

12.11. *Neconformă realității este și alegația denunțatorului* cu privire la *etajul / etajele* pe care se aflau birourile celor **2 (doi) inculpați**, ele *aflându-se la etaje diferite*, ajungând la biroul celui din urmă cu *liftul*, pe când *martora COMAN (fostă PURCARU) MILENA* probează cu prilejul audierii de la termenul din **28 octombrie 2011** că „*Biroul dlui. Năstase se afla pe același etaj cu biroul dlui. Ristea Priboi, în paliere diferite la o distanță de circa 50-100 de metri*”.

12.12. *In fine, mincinoasă este declarația martorului-denunțator BOERICĂ GENICĂ* dată în fața instanței de judecată la **17 iunie 2011** potrivit cu care „*invitația de a urca în biroul dlui. Năstase mi-a fost transmisă prin secretariat, mai exact secretara dlui Priboi pe care cred că o cheamă Milena, mi-a adus la cunoștință acest lucru. Mai mult, am fost chiar însoțit la biroul dlui. Năstase de o persoană care lucra în secretariatul dlui Priboi, cred că era vorba de o dactilografă, însă nu îi cunosc numele*”, în condițiile în care *martora COMAN (fostă PURCARU) MILENA*, în depoziția din **28 octombrie 2011**, arată că era *singura angajată (șefă)* al acestui birou.

III. IN TERTIO:

În *causa pendinte* lipsește o *condiție prevăzută de lege* [art. 10 lit. f), teza IV C.proc.pen.] și anume aceea a *refacerii urmăririi penale* dispusă prin **sentința penală nr. 650/30.10.2007**. Astfel:

1. Cum din motivarea **sentinței penale nr. 650/30.10.2007**, rămasă definitivă, prin care s-a dispus restituirea cauzei pentru refacerea urmăririi penale s-a apreciat că: *„Având în vedere și dispozițiile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și art. 21 alin. 3 din Constituția României, care consfințesc dreptul oricărei persoane la un proces echitabil, Curtea reține că rezoluția din 24 mai 2006, prin care s-a dispus în cauză începerea urmăririi penale, fiind conformă unor dispoziții legale cu privire la care s-a constatat că sunt contrare legii fundamentale, nu poate fi menținută.*

Pe cale de consecință nu pot fi menținute nici celelalte acte îndeplinite și nici măsurile luate ulterior, impunându-se restituirea cauzei la procuror, conform art. 332 alin. 2 C.proc.pen., pentru refacerea urmăririi penale cu respectarea normelor de procedură cuprinse în Legea nr. 115/1999, republicată”.

2. Deși este evidentă *contradictorialitatea motivării* față de următorul paragraf (*fila 6*) unde se arată că *„Este de precizat că nu se poate reține incidența în cauză a dispozițiilor art. 197 alin. 2 C.proc.pen., deoarece nu există nici unul dintre cazurile de nulitate absolută prevăzute expres și limitativ de dispoziția legală menționată”*, în condițiile în care **art. 322 alin. 2 C.proc.pen.** vizează și cazurile de nulitate, deopotrivă, absolută și expresă, față de *inculpatul PRIBOI RISTEA* efectele juridice ale sentinței mai-sus evocate primesc o altă valență procesuală, având în vedere că acesta nu a fost parte în procesul penal ce a făcut obiectul **dosarului de instanță nr. 5278/1/2007** și anume aceea a **sanctiunii inexistenței valide a urmăririi penale** privitoare doar la ceilalți **2 (doi) inculpați, NĂSTASE ADRIAN și MELINESCU IOAN.**

3. În cazul *inexistenței*, ca una dintre cele **4 (patru) sancțiuni**, deopotrivă *procesuale și procedurale*, **actele procesuale și procedurale efectuate în dosarul de urmărire penală nr. 227/P/2006/31.05.2007 sunt doar o realitate de fapt**, ele având numai aparența unei existențe juridice.

4. *Spre deosebire de nulitate, o altă sancțiune procesuală și procedurală, urmează a se reține că inexistența actelor procesuale și procedurale examinate,*

*- privește acte care au numai **aparența** unei existențe juridice,*

*- în cazul său **nu trebuie** făcută dovada unei vătămări procesuale,*

și că

*- actele procesuale și procedurale inexistente valid **nu mai trebuie refăcute.***

5. Consecința firească a constatării *sanțiunii inexistenței unei urmăriri penale făcute legal* este aceea că **procesul-verbal de efectuare a actelor premergătoare** dresat la **29.04.2009**, „în care s-au enumerat sintetic toate activitățile desfășurate până în acel moment, inclusiv actele de urmărire penală efectuate anterior restituirii de către instanța de judecată chiar dacă acestea din urmă au fost declarate nule, ele rămânând câștigate cauzei ca acte premergătoare urmării penale” **nu poate să fie privit ca un act procesual, de dispoziție, care să mențină acte procesuale și procedurale inexistente**, după cum nici **rezoluția** din data de **30.04.2009** nu putea începe urmărirea penală împotriva inculpatului **PRIBOI RISTEA**.

6. Este evidentă de altfel *imprecizia grosolană săvârșită de procuror* care vorbește de declararea nulității actelor de urmărire penală efectuate anterior de către prima instanță de judecată care, însă ... *nu le-a declarat nule, ci inexistente*.

Inculpatul **PRIBOI RISTEA**
prin intermediul *avocatului* **RĂDESCU DUMITRU**

X.....X